

El remolí fluïd de Lídia Pujol

L'artista Lidia Pujol és una cantant que sobrepassa els seus límits com el remolí del vórtex que apareix al concert/espectacle col·lapsa i necessita expressar-se en un espai suggerent, amb una dramaturgia que ordena i disposa els temes sense el ritme reiteratiu dels concerts (comentari de presentació, cançó, aplaudiments). És un remolí que abraça tot el que arreplega, sense violència, amb l'evidència de la reflexió mística (sigui a *Iter Luminis*, sigui amb cites de Ramon Llull, Teresa de Jesús, Panikkar o la cantant Cacilia en aquest *Poeta i fangador*). Per això, encavalca les cançons amb la complicitat dels músics i del gos que passeja, coix i despreocupat del que pensi la gent, buscant qui l'amanyagui, endormiscat.

Panikkar és l'embrió d'aquest nou espectacle en què viatja de la creació de la vida (a través de l'amor) a la mort. Però no presenta el final tràgic i terrible, si no com un nou moment per a viure'l i com un cant a la transformació. Com Jelinek atorga a la seva Euridice a *Ombra*, planteja la mort com un alliberament absolut. L'espai de connexió d'universos, d'obertura, responsabilitat amb la Natura i l'entorn i l'ànsia de conèixer l'altre combrega amb l'univers d'Ada Vilaró. No és estrany que Lídia Pujol participés en la cançó de bressol, en la inauguració de 40 hores de Fira Tàrrrega 2017: *UrGENT estimar*.

Lídia Pujol concep els seus viatges artístics com un tot. Per això, és vital el joc de llums i l'espai (un arbre arrencat amb les arrels a l'aire). No hi ha un fet dramaturgic, però sí un ambient, un espai en el que és plàcid passejar-hi, compartir-lo mentre es canta i es puja per la soca o s'amaga entre les arrels. Aconsegueix un joc escènic que estalvia haver de fer exagerades gesticulacions escèniques per atrapar l'interès d'el espectador. S'hi connecta i no es deixa de bategar al ritme que proposa. Només va saltar un aplaudiment entusiasta al final d'un tema, i encara, perquè Pujol estava d'esquena i la llum va baixar la intensitat.

Lídia Pujol, tossuda amb que els seus espectacles comparteixin llargues etapes amb ella, repetirà aquesta proposta arrue. Possiblement per un circuit similar al de les esglésies romàniques d'*Iter Luminis*. És evident que no podrà disposar del mateix desplegament tècnic però, igualment, transmetrà aquella autenticitat de la seva veu, d'un ritme intern que empeny el públic a perseguir aquell remolí, com un joc, embriagant-se de felicitat. Lídia Pujol respira plenitud i la comparteix amb uns excel·lents i sensibles músics.